

Publicerad 2008-07-27 10:23 av jahpop

Tre saker du INTE bör göra på psyk, del 47

Det går inte, jag står inte ut, det hjälper inte att tänka att hon måste få ur sig sin ångest på något sätt, det går verkligen inte att tänka så just nu. Jag blir bara ledsen och ännu mer ångestfylld av alla hennes skrik och ljudet av böcker som åker i golvet.

Jag har inte valt att leva det här livet, varför blir jag då tvingad att göra det? Varför tvingar alla mig att överleva när jag ibland faktiskt inte vill.

Jag vill inte leva ett liv inlåst på en avdelning eller höra folks ångestskrik och dunsarna av böcker och möbler som far i golvet. Jag vill inte sitta på min säng och stirra på en smutsgrön vägg med tårarna tryckande mot ögonlocken och hotar att dränka mig i mina egna tårar.

Seriöst jag kommer inte klara det här inatt. jag ska försöka, men jag vet verkligen inte ur det skulle kunna gå.

Jag vet inte ens vad jag ska säga till personalen. Jag vill inte bl kvarhållen hela midsommarhelgen.

Men pennan är så frestande och tabletterna i väska vill jag så gärna hålla i mig, men garderoben där tabletterna finns är låst, fan att den ska vara låst. Undrar om jag kan få ut väskan på något sätt. Men jag vet egentligen inte hur. Vet inte ens om det är värt det, men försöka kan man alltid.

Dagen efter var det dags för flickan att ringa sina föräldrar och tyst berätta sanningen om var hon var. Hennes pappa bara suckade och frågade med kvävd röst varför hon inte hade ringt honom. Hennes mamma blev förbannad och krävde att hon med en gång skulle skriva ut sig och komma hem igen. Flickan satt i sjukhussängen och började dunka huvudet mot väggen av ren panik hon visste inte vad hon skulle göra. Vad hon skulle säga.

Då knackar det på dörren och en skötare kommer in, han ber henne att sluta banka huvudet i väggen och istället berätta vad som bekymmar henne.

Hon förklarar att hon måste bli utskriven och det ögona böj för hennes mamma är rasande och det står hon inte ut med.

Skötaren lovade hon skulle få prata med en läkare så snabbt som möjligt. Och läkarsamtal blev det, men eftersom att flickan var i ett sådant upprivet tillstånd och inte hade ätit något sedan hon kom dit sa läkaren lungt och stilla till henne:

"Jag har pratat med avdelningsläkaren dit du ska och vi tycker båda att jag ska skirva ett vårdintyg på dig"

När flickan inte svarade utan bara satt och stirrade helt tomt på henne. Fortsatte läkaren:

"Det betyder att du kommer att bli tvångsvårdad om avdelningsläkaren tycker som jag och skriver på vårdintyget"

Då rasade allt för flickan hon bara föll helt handlöst i ett svart hål utan botten. Hon sa inget utan reste sig bara tyst upp och lämnade rummet.

Hon vågade först inte slå nummret till sin mamma, vad skulle hon säga hur skulle hon ens orka förklara.

Hon satt länge vid patienttelefonen innan hon slog nummret med darrande fingrar och viskade fram att hon nu var under tvångsvård.

På ett sätt var det en lättnad då slapp hon ta striden med mamma, men samtidigt var hon livrädd, LPT det var

ju det sjuka människor fick. Hon var inte sjuk, bara ledsen.

Allt kommer rasa snart och jag med det. Jag kommer ALDRIG klara det här jag känner det. Jag måste få ett sätt att få ut tabletterna att få stoppa dem i min mun och sen få sova. Jag måste bli av med ångetsten som hotar att förgöra mig just nu.

Jag vet inte men jag misstänker att det är sjukhuset som får mig att må såhär dåligt som får mig att inte klara av vardagen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren jahpop med Poeter.se id #23334 innehar upphovsrätten